

K I K I V A N D I J K

ELLEN EN HAAR VRIENDINNEN RAKEN IN DE PROBLEMEN NA EEN
WILDE NACHT EN EEN MOORD OP HET SCHEVENINGSE STRAND

ZEEVLAM

THRILLER

KIKI VAN DIJK

Zeevlam

Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Omslagontwerp: HildenDesign, www.hildendesign.de

Omslagbeeld: HildenDesign/www.shutterstock.com

Auteursfoto: Bonnita Postma

Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 2014 Kiki van Dijk en
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 282 2 / NUR 305

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De personages en gebeurtenissen in dit boek zijn fictief.
Elke overeenkomst met bestaande personen, levend of dood,
berust op louter toeval.

Voor papa

ZATERDAG 30 AUGUSTUS, 6.30 UUR

Ties schudde het zand uit zijn haar en kroop uit zijn slaapzak. Op de tast zocht hij zijn zonnebril en zette hem op. Nu pas deed hij zijn ogen open. Aan de felle ochtendzon kon hij maar moeilijk wennen. Hij duwde tegen de brede rug van zijn baas.

‘Kom op, Marc, wakker worden.’

Een diepe grom klonk uit de slaapzak. ‘Vergeet het maar.’

‘Kom op,’ herhaalde Ties. ‘Wakker worden.’

‘Rot op,’ riep Marc. Hij draaide zich woest op zijn zij.

Ties trok zijn t-shirt over zijn hoofd en deed zijn zwembroek aan.

‘Kom.’ Hij duwde opnieuw tegen de rug van Marc. ‘Hé man, gisteravond zei je nog dat ik je zelfs met geweld uit je slaapzak mocht trekken.’

Marc maakte een slaande beweging naar achter. ‘Als je het maar laat.’

‘Dan niet.’

Ties haalde zijn schouders op. Het lukte hem nooit om zijn baas wakker te krijgen. Marc dronk zich elke avond in slaap. Pas als de eerste gasten het terras op liepen, ontwaakte hij uit zijn roes.

In de kast achter de piano borg Ties zijn slaappullen op. Hoewel 'piano' een te chic woord was voor de hoop schroot met losgeslagen toetsen. Ties schoot zijn slippers aan en klopte de kussens van de bank op. Van achter de bar pakte hij een bezem. Onder de tafels en stoelen vond hij de resten van het feest van de avond ervoor: plastic bekers, ranzige bierflesjes en uitgedroogde bitterballen. Hij zette twee volle vuilniszakken om de hoek bij de achterdeur. Een krijsende meeuw joeg hij de duinen in.

Op het terras schoof hij de ligstoelen recht. De laatste gasten waren gisteravond pas om vier uur vertrokken. Met een grote vuurkorf had een groep van zes het buiten lang volgehouden. Ze waren luidruchtig geweest. Brallerige grappen. Veel drank en misschien wel een lijntje coke. De vrouwen sloegen uiteindelijk fleecedekens om, de mannen waren warm gebleven door de grote glazen whisky.

Aan de rand van de houten vlonders ging Ties op de trap zitten. Het was eb en het strand strekte zich als een verlaten woestijn voor hem uit. Dit was zijn favoriete moment van de dag. Half zeven 's ochtends, de zon al op maar het strand nog leeg. Ook vandaag beloofde het weer een zomerse dag te worden. Weinig wind en bijna geen golfslag. De lucht zwanger van de verwachte warmte. Al zes weken lang was het non-stop stralend weer geweest.

Hij zwaaide naar Gert, de bedrijfsleider van Golden

Beach, ook altijd een *early bird* op het strand.

‘Zwemmen, buurman?’ riep hij.

Gert schudde zijn hoofd en hij wees naar een kapotte parasol. ‘Heb nog een klusje te doen. Kom straks maar een bakkie pleur halen.’

‘Doe ik.’

Het was haat en nijd tussen Gert en Marc, maar Ties kon het met beiden prima vinden. Eigenlijk had hij nooit met iemand ruzie. Hij begreep niet waar mensen zich zo druk om maakten.

Ties deed zijn zonnebril af. Hij trok zijn t-shirt over zijn hoofd en liep naar de branding. Zijn tenen schoven uit elkaar in het droge zand. Net op tijd ontweek hij een dikke kwal. Door de oostenwind van de laatste weken lag het strand er vol mee. Gisteravond was de wind naar het westen gedraaid. Volgens de weersvoorspelling sloeg het weer na het weekend definitief om. Dan zou het herfstachtig worden. Dat betekende morgen zware windstoten en heftig onweer. Hij kon niet wachten, extreem weer op het strand was altijd opwindend.

‘Shit.’

Het water voelde kouder dan gister. Gewoon doorlopen zonder te stoppen, sprak hij zichzelf toe. Hij dook in een aanrollende golf. De zee sloeg tegen zijn borst. Dit was pas wakker worden. Hij nam nog een sprong.

‘Au.’ Hij stootte met zijn rechtervoet tegen iets hards en stevigs. ‘Verdomme, wat is dit?’

Een lekgeslagen boei misschien? Of een gedumpt matras?

De zee trok zich terug. Een blauw overhemd verscheen. Ties boog zich voorover om het shirt uit de branding te trekken. Maar in een reflex stapte hij naar achter, struikelde en viel in de golven.

Er lag een vent.

Een levenloos lichaam. Een blauw gezicht. Lege, bolle ogen. Zwarte haren als zeewier.

‘Verdomme, dat is Ron,’ schreeuwde hij hardop.

Ties trok aan de lange armen. Geen beweging in te krijgen. Het grote lijf lag vastgezogen in het vochtige zand. De benen waren vreemd gedraaid.

‘Help,’ riep Ties maar hij wist dat niemand hem kon horen.

Met kracht probeerde hij Ron rechtop te duwen. Het lichaam was te zwaar en te nat. Langzaam gleed het naar de zijkant. Ties moest het laten vallen.

‘Help,’ gilde hij nu zo hard dat zijn stem oversloeg. ‘Help me dan. Jezus, ik kan dit niet alleen!’

Er rolde een golf over het lichaam heen. Ron verdween weer uit beeld. Ties graaide door het schuim. Hij tilde Rons zware hoofd boven het water uit en legde het op zijn schoot. De haren kleefden op zijn blote benen. Hij sloot zijn mond om die van Ron. Met volle kracht blies hij zijn adem in het lichaam.

Er gebeurde niets. De lippen voelden ijskoud. Ties proefde alleen het zoute zeewater.

Mond-op-mondbeademing was natuurlijk onzin. Ron was morsdood. Hij wist het wel, maar hij kon hem toch niet zo laten liggen?

Gert stond van een afstand naar hem te kijken.
Ties bewoog wild met zijn armen.
'Gert, kom hier, man,' riep Ties nu zo hard als hij kon.
Gert zwaaide enthousiast terug. Hij leek niet te begrijpen
wat Ties bedoelde.

Ties maakte zijn handen tot een toeter. 'Help me dan!
Kom!'

Gert vouwde zijn hand achter zijn oor. Het was duidelijk
dat hij hem niet kon verstaan.

Ties maakte nu dwingende, wenkende bewegingen met
zijn armen.

'Lul, kom hier!'

En ineens sprong Gert van het terras af. Hij rende recht
op hem af. Snel ging het niet. Zijn dikke lijf leek nauwelijks
dichterbij te komen.

'Vlug,' spoorde Ties hem aan.

'Wat?' hijgde Gert toen hij eindelijk op gehoorafstand
kwam. 'Wat is er in vredesnaam met je aan de hand?'

Ties hoefde geen antwoord te geven. Gert zag het grote,
levenloze lichaam op zijn schoot liggen. Op drie meter af-
stand stond hij met open mond te kijken.

'Tering, krijg nou wat. Dat is die klootzak!' Gert haalde
zijn hand door zijn haar. 'Kijk nou toch. Die Ron de Her-
der. Zo dood als een pier.'

VRIJDAG 29 AUGUSTUS, 18.30 UUR

Ellen parkeerde haar Mini recht voor strandtent Ons. Bijzonder, zo'n plek pal voor de deur. Dat lukte haar normaal nooit op vrijdag. Ze had geluk. Ze kon wel een meevaller-tje gebruiken. Wat was haar leven een rotzooi geworden. Alles, maar dan ook echt alles, was in een paar weken tijd volkomen fout gelopen.

Ze liet haar hoofd op het stuur rusten. Vijf maanden geleden was haar leven nog normaal. Ze was zelfs gelukkig. Samen met haar liefhebbende man Sander. En met Cato, een brave, hockeyende puber die glansrijk overging naar 5 havo. Haar collega's leken ook tevreden over haar leidende rol als schooldirecteur. En ze rende elke ochtend vijf kilometer. Bovendien sliep ze als een marmot.

En nu had ze alles verkloot. Ze leefde op diazepam. Een fles witte wijn per dag was niet genoeg. Op school werd ze met de nek aangekeken. Cato had de hele zomer in coffeshops gehangen. En die lul was naar Parijs vertrokken.

Samen met dat kutwif. Voorgoed, zoals het er nu uitzag.

Hoe kon dit haar leven zijn? Ze wilde dit niet. Ze was geen verlaten veertiger die haar werk en kind niet onder controle had. Ze was Ellen. Ze was een sterke vrouw. Ze wist wat ze van het leven wilde. Ze had discipline. Waar was die vertrouwde Ellen in vredesnaam gebleven?

Ze tilde haar hoofd op en draaide de achteruitkijkspiegel naar haar kant. Wat zag ze er verlopen uit. Ze viste haar mascara en kohlpotlood uit haar tas. Haar vingers trilden. Met moeite kreeg ze een strakke lijn rond haar ogen. Met twee handen drukte ze haar krullen in model. Kansloos. Ze zag er nog net zo beroerd uit. Ze zuchtte en zette haar zonnebril op. Modelvliegenoog. Groot, zwart en wallenbedekkend.

‘Hé wijfie, kom je nog eens uit dat wagentje van je?’

Kelly hing met haar verhitte hoofd uit het raampje.

Ellen deinsde achteruit. ‘Schat, ik schrok me dood.’

‘Begrijp ik,’ lachte Kelly. Ze drukte een natte kus op Ellens wang. ‘Zo’n dikke kop met rood piekhaar en verbrande wangen. Wie schrikt nou niet van zo’n heks?’

Nu schoot Ellen ook in de lach. Het lukte Kelly altijd. Haar oude schoolvriendin kreeg haar altijd aan het lachen. ‘Gek mens. Ik kom eraan. De borrel roept.’

Kelly trok haar hoofd terug en Ellen deed de ramen dicht. Ze graaide naar haar tas. Ze had totaal geen zin in hun vaste borrelavond. Maar afzeggen was geen optie. Dat zou te veel opvallen. Ze moest zich zo normaal mogelijk gedragen. Niemand, echt niemand mocht iets vermoeden. Als ze de shit kon blijven verbergen, lukte het misschien

alles te herstellen. En wie weet kon ze dan uiteindelijk toch haar oude leventje weer terugkrijgen.

Ze stapte uit de auto en streek haar zwarte zomerjurk glad. Een net te blote schouder, een net te diep décolleté. Waarom had ze nou eigenlijk deze strakke tricotjurk aangedaan? Ze wilde niet te uitdagend overkomen. Ze moest zich koest houden.

‘Kom.’ Kelly sloeg een arm om haar schouder. ‘We gaan er een mooie avond van maken.’

Kelly’s natte oksel drukte op haar blote bovenarmen. Ellen kon de neiging zich terug te trekken net op tijd onderdrukken.

‘Ik heb ook wel een drankje verdiend.’ Ellen probeerde haar lange stappen aan te passen aan het dribbelloopje van Kelly. ‘Heb toch zo’n hectische week gehad. Duizend vergaderingen voor het nieuwe schooljaar. Om gek van te worden.’

Kelly trok haar short hoog over haar buik en sloeg er met beide handen op. ‘Nou, wij gaan het leven vieren met duizend bieren.’

‘Een superplan, schat.’

Ellen hoorde dat haar stem anders klonk. Nep en overdreven vrolijk. Maar Kelly leek het niet te merken. Ze kletste gewoon door. Over haar hondenuitlaatservice. Dat in vakantietijd de meest beschaafde mensen hun hond zogenaamd vergaten. ‘Serieus hè? Vandaag nog een schattige labrador, niet opgehaald door zijn baasjes. Hoe sociaal is dat?’

‘Heel,’ reageerde Ellen afwezig.

Ze liepen het terras van Ons op. Bijna alle ligbedden waren bezet. Diepbruine en uitgelubberde lichamen hingen over elkaar. Te kleine felgekleurde bikini's en te strakke zwarte zwembroeken. Aan het aantal ijzeren koelers te zien waren er al heel wat champagneflessen opengetrokken. Op enkele schalen lagen verpieterde oesters. In combinatie met de glimmende paarse kussens en de dreunende disco had het ook zo een nachtclub kunnen zijn. Maar dan wel een met live uitzicht op een zwoele zonsondergang.

‘Hé ladies. Welkom op de full moon party.’ Marc kwam met wijd uitgespreide armen op hen af. Zijn baseballpet zat achterstevoren op zijn kale kop. ‘Heerlijk dat jullie er weer zijn.’

In een groepsknuffel drukte Marc de vriendinnen tegen zich aan. De geur van zweet en alcohol vermengd met zonnebrandcrème. ‘We gaan er weer een fijn feestje van maken.’

Ellen bevrijdde zich uit de omhelzing. Kelly zat nog met haar kleine, ronde lijf vastgeplakt aan het verlepte surflichaam van Marc. Zijn dikke buik, vol met grijze haartjes, kroop over een vergeelde hawaïzwembroek. Het touwtje hing los, maar er was geen gevaar dat de zwembroek zou afzakken. Hij zat te strak om zijn heupen. Door de dunne oudemannenbenen leek hij meer op een paasei op stokjes dan op de beroemde wereldkampioen freestyle die hij ooit was geweest.

‘Waar is de rest?’ vroeg Ellen en ze keek het terras rond. ‘Heb je Suus en Dayenne al gezien?’

Marc liet Kelly los en schudde zijn hoofd. ‘Nee, nog niemand gespot. Maar dat zegt niets, hè. Ze kunnen ook nog gewoon lekker op het strand liggen. Zou ik ook doen, als ik deze kuttent niet had. Jezus, wat moet ik buffelen. Als ik had geweten dat het zo hard werken was, had ik Ons nooit overgenomen van die zak van een Gert.’

‘Yeah, right,’ zei Kelly en ze gaf hem een vriendschappelijke duw tegen zijn schouder. ‘Je geniet van elke minuut. Je bent de vleesgeworden Scheveningse strandtent. Luidruchtig, vol drank, zongebruind en lekker ordinair.’

‘O schat, ik kan voor jou ook geen geheimen bewaren hè,’ zei Marc breed lachend. ‘Je hebt me helemaal door.’

Hij wenkte naar Ties die achter de bar stond. De vakantie-hulp kwam meteen aanlopen. Zo had Marc er waarschijnlijk in zijn beste tijd uitgezien: strak, gespierd lichaam, door de zon opgelichte krullen en speelse, felblauwe ogen.

‘De dames willen een rekening openen,’ zei Marc en hij wees op Ellen en Kelly.

Ties knikte: ‘Onder de naam van *Basic Instinct* toch?’

Marc keek hem verbaasd aan. ‘Dat je dat onthoudt. Je bent veel te slim voor dit baantje.’

‘Nou, zo moeilijk is het niet,’ zei Ties en hij stond met zijn handen in zijn zij. De houding maakte hem ouder. Geen zestien maar eerder zesentwintig. ‘Na vier megahoge drankrekeningen kan ik die naam wel onthouden hoor.’

Kelly lachte maar Ellen voelde zich bekritiseerd. Wat dacht die vlerk wel niet? Dat hij commentaar kon geven op hun drankgebruik?

‘Maar waar *Basic Instinct* voor staat, dat weet je dan weer

niet,' zei Ellen venijniger dan ze wilde.

Ties haalde zijn schouders op. 'Daar kom ik vanavond vast wel achter.'

Hij verdiende een klap in zijn gezicht, deze arrogante puber. Net zoals ook Cato eigenlijk een pak slaag verdiende. Maar dat kon tegenwoordig niet meer.

'We moeten begrip hebben voor het onrijpe puberbrein,' hoorde ze nu vaak in de docentenvergaderingen. 'Hun hersenen zijn nog niet volgroeid, ze kunnen de gevolgen van hun acties niet goed inschatten.'

Allemaal zweverig gezwets. Op school zag ze juist hoe manipulatief die pubers waren. En ook Cato loog elke dag recht in haar gezicht. Net als Sander gedaan had trouwens. Maar goed, een midlifecrisis was eigenlijk ook een soort puberteit.

'Hé schatjes, daar zijn jullie.' Dayenne stond zwaaiend op de rand van het terras. Haar zwarte huid glom in de zon. De gele wikkellijurk viel zo ver open dat haar stevige bovenbenen in beeld kwamen. 'Suus en ik liggen op het strand.'

'We komen eraan,' riep Kelly terug. Ze bestelde bij Ties een fles prosecco. 'Wel heel koud!'

Ties knikte en samen met Marc liep hij terug naar de bar.

Ellen gaf Dayenne een kus op haar gloeiende wang. Ze rook naar ontsmettingsmiddel. Na al die jaren als verpleegkundige hing die geur nu permanent om haar heen.

'Eén zoen maar?' vroeg Dayenne. 'Geen drie? Zijn we in eens een stijve Parisienne geworden?'

Ellen beet op haar lip. Ze voelde de tranen prikken. Dayenne kon natuurlijk niet weten hoe pijnlijk haar opmer-

king was. Maar verdomme, waarom moest ze nou net over Parijs beginnen?

‘Nou, van mij krijg je er dan vijf,’ zei Kelly en ze omhelsde Dayenne. ‘Als compensatie.’

Ellen lachte hardop alsof de situatie grappig was. Ze scande de ligbedden op het overvolle strand. Het witte, spichtige lichaam van Suus was makkelijk te herkennen. Suus ging rechtop zitten en zette haar strooien hoed recht. Met haar blauwe badpak met pijpjes leek ze zo uit de jaren vijftig gestapt. Ze zwaaide.

Ellen schopte haar sandalen uit en rende snel over het net te warme zand.

‘Wat een lekker plekje heb je hier,’ zei Ellen en ze plofte naast Suus op het bed.

‘Wat zijn jullie laat. We hadden toch om zes uur afgesproken?’

‘Kijk me eens aan.’

‘Wat?’ Suus zette haar bril af. Haar priemende groene ogen keken Ellen recht aan. ‘Is er iets?’

‘We gaan toch niet zeuren? We gaan toch niet moeilijk doen over het te laat komen?’

‘Nee, je hebt natuurlijk gelijk.’ Suus zuchtte. ‘Maar ik heb me zo moeten haasten om hier op tijd te zijn. Ik moest eerst de winkel afsluiten. En toen was Leo te laat. Ik kon de tweeling natuurlijk niet alleen laten. En ik maar wachten en wachten. Bleek die lul op een vrijmibo te staan. Lekker bieren met de jonge stagiaires.’

‘Ja, alle mannen zijn eikels,’ zei Dayenne, die op haar eigen ligbed kroop.

Kelly schoof naast haar. De bodem zakte verontrustend diep door. ‘Precies. Ze denken alleen aan zichzelf.’

‘Nou, die van jou toevallig net niet,’ zei Suus en ze deelde een bitterbal uit. ‘Jij hebt echt een lieve man.’

‘Waarom denk je dat?’ vroeg Kelly.

‘Nou, vanwege die verse jus.’

Dayenne propte een hele bitterbal naar binnen. ‘Wat bedoel je in godsnaam? Verse jus?’ zei ze met volle mond.

‘John brengt je toch elke ochtend verse jus d’orange op bed?’ vroeg Suus.

Kelly knikte. ‘Klopt.’

‘Dat zegt wat mij betreft genoeg,’ vervolgde Suus. ‘Hij gunt het jou om langer in bed te blijven liggen. Dus hij heeft inlevingsvermogen. Hij perst de sinaasappels terwijl hij het ochtendjournaal kijkt, dus hij kan twee dingen tegelijk. Ook echt heel uniek voor mannen. En hij denkt er ook nog aan om het naast je bed te zetten, dus hij is niet laks.’

‘Je hoort het, Kelly. Je hebt echt de ideale man. Op alle fronten,’ viel Ellen Suus bij. ‘Jij mag als enige echt niet klagen.’

Ze schoten alle vier in de lach. John, met zijn hangbillen en Harry Potterbril, was qua uiterlijk verre van ideaal. Dat wist iedereen.

‘Ja, de perfecte man.’ Dayenne gierde het uit. ‘Maar wel een met zwak zaad.’

Ze vielen allemaal in een keer stil.

‘Jezus, Day,’ zei Ellen meteen. ‘Wat ontzettend vals van je.’

Dayenne trok haar opengevallen rok over haar blote be-

nen. ‘Wat doe je nou moeilijk? Ik zeg toch alleen maar de waarheid.’

‘Het is goed,’ suste Kelly en ze pakte Dayenne bij haar arm. ‘Je hebt gelijk. We hadden natuurlijk graag kinderen gekregen. Zoals jullie weten is dat helaas niet gelukt.’

De zalvende reactie van Kelly irriteerde Ellen. Ze had Dayenne graag de waarheid gezegd. Dat ze niet altijd zo bot moest doen. Dat niet iedereen op haar waarheid zat te wachten. Maar ze besepte dat het uit zou lopen op ruzie. En daar was ze nu zelf te labiel voor. Het was verstandiger gewoon de lieve vrede te bewaren. ‘Je mag die van mij wel even lenen. Cato is echt onuitstaanbaar.’

Nu schoot iedereen weer in de lach. Suus raakte even haar hand aan. Als teken van waardering waarschijnlijk. Omdat ze het gesprek niet had laten ontploffen. Suus kon zeuren, op het irritante af, maar ze had wel inlevingsvermogen.

‘Zo dames, is het nu al gezellig? Zelfs zonder drank?’ Ties was naast de ligbedden komen staan. Hij droeg een grote koeler met een fles prosecco, vier glazen en een schaal sushi.

‘Deze zijn van het huis,’ zei hij toen hij de schaal op de rand van Dayennes bed neerzette.

‘Dank je, schat,’ zei Kelly en ze probeerde de kurk van de fles te duwen.

‘Kom, laat mij maar.’ Ties pakte de fles over en plopte op zijn gemak de kurk eraf. ‘Zo, nu kan het feest echt beginnen.’

Er was iets met die jongen. Ellen kon er de vinger niet

op leggen, maar ze vertrouwde deze surfdude voor geen meter. Hij was te wijs voor zijn leeftijd. En zijn arrogantie neigde naar neerbuigendheid.

‘En trouwens, ik weet waar *Basic Instinct* voor staat,’ zei hij en hij schonk de glazen keurig vol.

Ellen trok haar wenkbrauwen op. ‘Dat lijkt me sterk.’

‘Volgens mij staat het daar.’ Ties wees naar Dayennes bovenbeen. ‘En ik denk dat iedereen dezelfde tattoo heeft. Als een soort vriendschapsband.’

Hij had natuurlijk gelijk. Twee jaar geleden hadden ze allemaal die tekst op hun lichaam getatoeëerd. Bij haar stonden de woorden op haar schouder. Suus droeg ze tussen de sproeten op haar onderrug en Kelly had ze op haar rechterbil laten zetten. Ellen wilde het het liefst ontkennen, deze hooghartige puber mocht hier niets van weten.

Dayenne sprak voordat ze iets kon zeggen. ‘Ja klopt. We kennen elkaar uit 1992. We deden allemaal eindexamen havo. We zagen toen onze eerste spannende film: *Basic Instinct*. Van Paul Verhoeven. Zegt jou waarschijnlijk niets. Maar wij vonden hem fantastisch.’

‘En toen we twintig jaar vriendinnen waren, hebben we die tekst getatoeëerd,’ vulde Kelly aan en ze stak twee sushi's tegelijk in haar mond.

‘Dat is nu twee jaar geleden,’ besloot Suus.

Ellen nam een grote slok van de prosecco. Haar mond voelde kurkdroog. Hoe kunnen haar vriendinnen hier zo luchtig over praten?

Ties knikte goedkeurend. ‘Dat klinkt vet cool hoor. Mooi initiatief.’

Hij draaide zich om en liep terug naar de strandtent. Ellen volgde hem met haar ogen. Op het moment dat hij de hoek om draaide, riep ze: ‘Jezus, we hadden beloofd hier nooit met anderen over te spreken.’

Suus keek haar verbaasd aan. ‘Wat reageer je agressief?’

‘Ja, echt overdreven, Ellen,’ zei Dayenne. Ze wilde een slok nemen maar bedacht zich. ‘We hebben toch afgesproken wél de neutrale versie te delen met de buitenwereld?’

‘Iedereen kan die tattoo toch zien.’ Kelly sprak met haar mond nog vol. ‘Dat is toch geen geheim?’

Ellen graaide in haar tas naar haar Marlboro’s. Met enige moeite kreeg ze een sigaret uit het pakje gepeuterd. ‘Het voelt gewoon niet oké.’

‘Hè? Wat is dit? Sinds wanneer rook jij?’ Kelly boog zich voorover en wilde de sigaret uit haar hand pakken.

‘Kel. Laat dat,’ riep Ellen en ze draaide zich van Kelly weg. Ze stak de sigaret aan en nam een diepe hijs. Een ontspanning vloeide door haar lichaam. ‘Sorry, ik ben wat gestrest. Druk op mijn werk. En nu Sander in Parijs is, heb ik ook alle verantwoordelijkheid thuis.’

Kelly liet zich weer op het bed vallen. Haar buik trilde na. ‘Begrijp ik. Hoe lang duurt die opdracht voor zijn werk nog? Hij zou toch voor het nieuwe schooljaar terug zijn?’

Ellen moest nu een goed excuus verzinnen. Een plausible reden waarom Sander nog een paar maanden in Parijs zou blijven. Zonder dat ze hoefde te onthullen dat hij haar had verlaten en bij dat kutwif was ingetrokken. Dat dertien jaar jonger was. Ze had haar gegoogeld. Pr-medewerkster van een of ander Frans modemerkt. Met van die

lange, glanzende bruine haren en onschuldige reeënogen.

‘Hij heeft het nu over kerst.’ Ze trok hard aan haar sigaret en keek naar zee. Ze kon Kelly niet aankijken. Die zou meteen doorhebben dat ze loog. ‘Zijn klant is zo tevreden dat hij nog een opdracht heeft gekregen.’

‘Ongezellig voor jou, maar mooi voor hem,’ zei Suus weer in een poging de gemoederen te bedaren. ‘Zo, en nu toosten we op de laatste mooie zomeravond.’

Ellen wilde haar glas al heffen maar Dayenne hield ineens haar arm vast. ‘Wacht. Nog even over *Basic Instinct*. Die Ties weet echt niet waar die film over gaat. Dat is voor hem veel te lang geleden. En voor de buitenwereld is het gewoon een geuzennaam voor onze vriendschap. Dus Ellen, maak je niet zo druk. Niemand komt er ooit achter.’

‘Helemaal mee eens,’ zei Kelly en ze hield haar glas in de lucht. ‘Op ons. En op onze geheimen.’

Ze namen allemaal een grote slok. Ellen voelde de warmte van de alcohol door haar lichaam stromen. Ze wilde verdoofd zijn. Zonder schuldgevoelens. Zonder verdriet. En vooral zonder die diepe pijn. De ellende voelde ze elke ochtend in haar spieren. Totaal verkrampd werd ze wakker. Drinken was de enige oplossing.

‘Op *Basic Instinct*,’ zei Ellen en ze dronk in een keer haar glas leeg.